

— Наистина, тукъ е много тъмно и скучно — добави другиятъ.

— Хайде да отидемъ да си поиграемъ мало съ вълнитѣ! — предложи третиятъ.

И безъ да му мислятъ много, тритѣ млади кита се дигнаха отъ спокойната бездна на океана и изкочиха навънъ, гдето ги мамѣше бурята.

Предъ очитѣ имъ се разкри страхотната и величествена гледка на развълнувания океанъ: дождето стигаше погледътъ имъ, се надигаха грамадни вълни, съ красиви разпѣнени гребени. Тѣхнитѣ прѣски достигаха сякашъ до самитѣ облаци, нависнали низко надъ водата. Всичко живо се бѣше укрило. Само нѣкакви птици се бѣха осмѣлили да летятъ срещу бурята. Това бѣха буревестници и албатроси. Тѣ рѣжеха въздуха съ дългитѣ си силни криле и съ остритѣ си клюнове. Тѣхниятъ радостенъ и пронизителенъ викъ издаваше задоволството имъ; за тѣхъ бурята бѣ празникъ и пиръ, защото щѣше да имъ изхвърли на брѣга всичко живо, пометено отъ нея.

Отначало младитѣ китове се смутиха и щѣха да се върнатъ назадъ, но постепенно играта на вълнитѣ ги увлѣче, и тѣ не забелязаха, какъ се отдалечиха отъ мѣстото, гдето се бѣ укрило тѣхното стадо. Тѣ правѣха голѣми скокове между вълнитѣ, гмуркаха се подъ водата, после наново изкачаха навънъ и изхвърляха висока водна струя презъ ноздритѣ си. По едно време единъ отъ китоветѣ забеляза, че бѣ останалъ само съ единъ отъ своитѣ другари.

— Кжде е нашиятъ другаръ? — попита той спътника си.

И въ сѣщото време, когато тѣ се оглеждаха съ неспокойствие наоколо, търсейки всрѣдъ бѣснущото водно пространство нѣкаква следа отъ своя другаръ, последниятъ се блѣскаше безпомощно всрѣдъ крайбрѣжитѣ скали на единъ рифъ. Вълнитѣ и вѣтърътъ го